

"ELS GOSSOS BORDEN, LA CARAVANA PASSA" (Provervi àrab)

Ja tenim conveni i ja torna pels seus furs, volant en cercles sobre la seva presa, el sindicalisme de baixa volada. S'uneixen en santa aliança des dels grocs d'ACB fins al populisme castrat de CGT i SEC passant pels sindicats de terror, autèntics agents polítics sempre disposats a sacrificar els drets laborals en el seu sagrat altar.

D'aquests últims (ELA, LAB i CIG) sabem des de sempre el que podem esperar: cap conveni que empari a treballadors/es més enllà del seu àmbit serà bo amb independència dels seus continguts. Els importa més el marc que el quadre, i si acudeixen a la taula negociadora és pel finançament i els mitjans que això els suposa. Ja van dir en el de banca que no es pensaven molestar a fer una proposta, que ja farien sobre el que treballéssim els altres. Amb el de banca són inflexibles, però en els seus respectius àmbits han signat desenes de convenis llargament inferiors al nostre, de vegades amb duríssimes retallades. Si és "seu" són responsables, si no, demagogs.

Potser podríem incloure en aquest grup al SEC, aquesta organització mutant en les sigles de la qual, segons a qui es dirigeixin, els és mateix ser el "Sindicat d'Estalvi de Catalunya" que el "Sindicat d'Empleats de Crèdit". Una espècie de gestoria amb l'única activitat d'acudir als Jutjats per a després explicar-ho i mentrestant, arremetre contra nosaltres. Des de la minoria que representen a BBVA, segueixen en el seu model de negar-ho tot com ho feien a CX, excepte els ERO que sí varen signar.

Però si érem pocs, a aquest grup de "venedors de fum" s'hi afegeix ara ACB, una organització fins ahir tan estimada per la patronal, que tanmateix deien quan negociaven el conveni "si cal tocar mobilitat i triennis, es toquen" i que ara, exclosos de la mateixa a causa de les seves baralles caïnites amb FINE, titulen els seus escrits "no a qualsevol preu" i presenten un decàleg que mai van defensar.

Això no obstant, encapçalant aquest penós rànking, autèntics degans en el brut art de no fer res però escandalitzant-se del treball aliè, tenim CGT. Com aquests fongs paràsits que creixen en la matèria morta, en les crisis floreix la demagògia i el populisme. Ho veiem diàriament en l'esfera de la política, i aquest sindicat és la prova que el món del treball no és aliè al negacionisme i al pensament ultra. Diuen en els seus escrits que "no veuen les raons" per a signar aquest conveni. Si això fos cert seríem indulgents, el problema és que sí que les veuen, i les aprofiten per vendre fum.

Malgrat negar-ho amb sorprenent cinisme, saben que la patronal podia fer desaparèixer de manera unilateral els convenis: només havien de rebutjar més pròrrogues. No és ignorància, és demagògia. Però nosaltres també sabem que això és el que desitja CGT, liquidar l'actual conveni i negociar banc per banc, i tal i com fan en privat ho haurien de defensar públicament. Sens dubte creuen que a més patiment de les plantilles, majors oportunitats de creixement per a ells, però CCOO no serem còmplices d'aquest negoci.

